

МОМЧИЛО БАКРАЧ

ПЛЕМЕНИТО ОДЛЕЖАВАЊЕ

БЕЗВРЕМЕНОСТ

Увек ис̄ӣа лица мачака
заус̄ӣављају се у мом дану
који се деценијама њродужава,
њозирају у одличним слајдовима,
окрзну ме љуикош̄ћу, из мене ис̄ӣерују смешак.

Смр̄ӣ некако иш̄чезава међу њим феликсима,
међу генерацијама брзим као лиш̄ће
смена њос̄ӣаје обнова,
брисање неизбрисивос̄ӣ,
у невином, надмоћном незнању мачјем нема сенке,
не сумње, очаја, ѓорчине,
само њос̄ӣојано Сада бивс̄ӣвује.

У сваком сусре̄ӣу с њима срећем Софијину љубав
за њај облик бића,
дечију,
незасӣӣу,
љубав...
(мачке су, у сен̄ӣименӣу, њос̄ӣале моја кћер,
њена аура која милује).
Сре̄ӣнем и свој хлад, мећаву њус̄ӣош̄еће̄ ми њо̄гледа,
моје зурење у зрнасӣу збиљу срећем
и две-њри бледе ус̄ӣомене на љубимце.

Но ево ѿприкрада се безвременосѿ, зоросѿас
ѿрозиран, од ѿрацине.
Као ѿрозуѿана мачја длака зановейѿа чуђење.
Шѿа сам ѿо најѿѿао
овако наједном слубљен с временом,
ѿѿѿам се мудријаѿки
док моѿрим ѿа крзна саздана од лењосѿи и хиѿрине,
ѿу зрациозну безбрижносѿ,
ѿо муњевиѿо Сада,
ѿѿѿа сам ѿроѿуѿѿао да разазнам
у крику лейѿоѿиса
ѿѿѿо су звекнули од неѿрозир (неѿрозир је био лажан),
и је ли целцаѿо доба заѿворено у семену.

Софија, ѿебе ѿѿѿам,
док ѿоуздано извијаѿ се увис, одлазиѿ из неѿѿѿвореноз,
сукљаѿ ка свом јоѿ неѿознаѿом ѿемену,
ѿѿѿам: да ли је
мачја свеѿлосѿ
у наѿе око ѿреѿочива.

ШЕФА*

Верици Ожеговић

Добро, ѿисаѿи ѿезију кад се већ мора,
своје израрије сводиѿи до значења, али
изабраѿи речи довољно ѿѿхе да би се расуле у слова
која, док жмуриѿ, ѿребало би да узлебде
као ѿрах ѿред очима.
Кад се ѿе чарке Лоѿосове сасвим усѿѿне,
ѿокренуће се, ѿросвираће ѿебе у ѿраху,
ѿаково је обећање врачава, ѿако заумне сѿвари сѿѿоје.

Мајсѿори кабале куну се (кажу: ѿако-ми-свеѿа)
да ће ѿада у ѿеби сѿрујаѿи Боѿ,
кажу јуриће Он кроз ѿвоју ѿев дирекѿно.
Као свирка кроз ѿрубуну очиѿћену од блаѿа, кажем себи,
ѿај Боѿ који све ово ѿросвирава,

* Шефа – по кабалистима стање директног и целовитог контакта са Богом.

и њвоје млечикасије ћелије њакође, разумеш,
и неуредни мрмор који испушташ док њрајеш,
само кроз њвоју њрашну свейлосиј, зачудо,
не дува сасвим јасно,
не ѡрожима њи ѡрах.

Замишљајам њу брзину,
њо узјахивање далековода Боџовоџ,
њу мусиру коју њлеиу
њезове нињи, несѡворене а вечне.
Моџуће ли је да њо не ѡримих
ниједном њоком овоџ ѡлеменињоџ одлежавања
и не обузе ме ни начас,
да ли је веровајно да не ѡресѡано ѡињам
једино на сѡредном ѡламену, да не ѡреџорим,
ѡек њолико да не уџаснем?
Или је иѡак бивало у мени аѡсолуѡа,
мада се нисам разлубио и ослободио облика.
Весела иџра наџањања и слуњње,
чини се нерешива.

Верујем да сам неѡиѡиун, заѡо и јесам ѡакав,
али време је за ѡросвиравање,
дозрео час када ми облик виѡе не ѡреба, не бих џа
даље хранио.

Ево ѡиѡам ѡрашину слова ѡод каѡцима,
чекам да се у неслућени звиждук расѡлину.
Блејим да ме Боџ ѡрикоѡча на елекѡрану,
мене леѡоџ искоса,
сѡвраѡоџ а без џлаве јарке и часне,
ѡободеноџ у месѡо које ме изузима,
мене у месу слућеном и бриѡком које зри и џрезне,
одбројава, али никоџ не чека,
ѡонуђена ѡрѡеза.
Или је све испуњено и јасно аѡомима
и месу самом – без мене,
кажем док у ѡом сѡаниѡиу ломим ѡоџачу ѡрисебља,
и осврћем се на све сѡране, иако знам
да не ѡосѡоје сѡране у оси брујања Боџовоџ,
да је у сваком ѡрену Њему ценѡар,
и сваком ѡачком ѡраха
кроза ме Он оѡиѡочиње.

МУСКЕТАР И КУПИДОН

Верици, једном

Селим се у Толедо.
Полако *йрекай*авам *й*амо, као медни *сируй*, као
*йеленика айсинй*ум,
или *й*о можда *й*онем у зев *корења*.
Толедо, камено име у коме никад нисам бивао,
где нема сйварноснога улаза,
у њему не бораве *грађани*, не живе *йодсй*анари,
*й*шек само мене чека *Пикасо*
на*дри*жен *руй*ом *й*осред образа,
кроз коју хучи
оно *шй*о није смех и није зазор од
мене са ове *сй*ране *смрй*и и није *й*оловно *сй*оловило
ни *ш*елесна *й*совка.
Пресељавам се у Толедо, већ сезонама *й*рйим *й*о *сй*ање,
још сам до *усхй*а *згра*нуй,
*й*ремда *уверен*, *й*обећен,
комичан, смеран.
Слузава сурла мојих очију још не *наслу*ђује *й*акао.
То је обично *мучилишй*е *зденуй*их *обличја*,
осй *й*рајања,
*й*ако *снай*рим и *смай*рам,
а *Пикасо* је див од дима
који ми је *й*онешйо *й*оручио, нарекао *жгебаво* и *громко*
да сам ја онај с *й*ола срца и брка
с *једрењаком* о боку, с *флорей*ом *искривљеним*
сред циркуских дрдања и *мамузама* за *јарца* и *шорзом*
од *насликаних ожилјака*,
*й*лемений од *времецја* као *краљевска йоњава*,
голишав инфанй *шй*а*й* ми *сй*оји у *блудном крилу*,
са *сй*релом у *уздигнуй*ој *й*есници,
с *курчићем* као *зарез сред најкраће реченице*
(Воли. Или: Волим, ме воли).
Дакле, нисам *й*уки знак, ни у *лејо* *намешй*ен *мурал*,
него склейана урвина догођеног, *бивање нейрейричљиво*.
У моме *касном дому* *баш* ме је *й*о*дио*
*Пабло йромукли шй*о *й*рориче да,
као *знојави зидови* у Толеду, никад се *нећу срушй*и.